

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J.T.**, zast. JUDr. Miroslavem Černým, advokátem v Českém Krumlově, Latrán 193, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, detašované pracoviště České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 5. 2003, č. j. 2 Cad 67/2003 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Miroslavu Černému, advokátu v Českém Krumlově, Latrán 193, **s e s t a n o v í** částkou 2150 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení, detašované pracoviště v Českých Budějovicích, ze dne 19. 12. 2002, č. j. ČSSZ-1975/2002-6002/Hor. bylo zamítnuto odvolání žalobce ze dne 19. 9. 2002 a rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Českém Krumlově ze dne 4. 9. 2002, č. j. 10135/2Bed bylo potvrzeno. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žádosti žalobce o prodloužení poskytování nemocenských dávek po skončení podpůrčí doby se nevyhovuje. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázala na ustanovení § 15 odst. 3 a 5 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců v platném znění, a dospěla k závěru, že rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Krumlově výše uvedené je v souladu s platnou právní úpravou. Po prostudování zdravotní dokumentace žalobce bylo konstatováno,

že podle posudku lékaře OSSZ v Českém Krumlově ze dne 4. 9. 2002, jehož byl účastník řízení přítomen, nebylo jeho zdravotním stavem prodloužení výplaty nemocenských dávek po skončení podpůrčí doby odůvodněno, pracovní schopnost byla proto obnovena 22. 7. 2002. Z protokolu regionálního referátu lékařské posudkové služby ČSSZ v Českých Budějovicích ze dne 16. 12. 2002 vyplynulo, že k datu vydaného rozhodnutí OSSZ nešlo o občana, u něhož bylo možno ve smyslu § 15 odst. 5 zákona č. 55/1956 Sb. o nemocenském pojištění zaměstnanců, v platném znění, a § 35 vyhlášky č. 143/1965 Sb. o poskytování peněžitých dávek v nemocenském pojištění, v krátké době po uplynutí podpůrčí doby, očekávat opětovné nabytí pracovní schopnosti, a to i k jinému zaměstnání. Žalovaná proto rozhodla tak, jak bylo ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno. Napadené rozhodnutí obdržel žalobce dne 27. 12. 2002.

Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, která došla Okresnímu soudu v Českém Krumlově dne 6. 1. 2003. V podané žalobě především namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť se opírá o posudek lékaře OSSZ v Českém Krumlově ze dne 4. 9. 2002, který byl zpracován bez toho, že by byl posuzován jeho zdravotní stav. Žalobce postupně doplňoval žalobu dalšími listinami a dovolával se toho, že jeho pracovní neschopnost dále trvala. Žádal, aby mu byly nemocenské dávky vypláceny i po uplynutí jednorozhodnutí podpůrčí doby.

Usnesením ze dne 12. 2. 2003, č. j. 9 C 3/2003 – 20 byla Okresním soudem v Českém Krumlově vyslovena věcná nepříslušnost s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Krajskému soudu v Českých Budějovicích jako soudu věcně a místně příslušnému. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 3. 2003 a věc došla Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 9. 4. 2003.

Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 21. 5. 2003, č. j. 2 Cad 67/2003 – 29 návrh žalobce odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v posuzované věci se jednalo o rozhodnutí správního orgánu, jímž nebylo žalobci prodlouženo poskytování nemocenského po uplynutí jednorozhodnutí podpůrčí doby. Stalo se tak odkazem na ustanovení § 15 odst. 3 a 5 zákona č. 54/1956 Sb. o nemocenském pojištění v platném znění, podle něhož se nemocenské poskytuje od prvního kalendářního dne pracovní neschopnosti do skončení pracovní neschopnosti nebo do uznání invalidity (plné) nebo částečné invalidity. Nemocenské se však poskytuje nejdéle po dobu jednoho roku od počátku pracovní neschopnosti (dále jen „podpůrčí doba“). Nemocenské podle odst. 5 může být poskytováno i po uplynutí podpůrčí doby, jestliže je možno na základě vyjádření příslušného orgánu očekávat, že zaměstnanec v krátké době nabude pracovní schopnosti. Podle věty za středníkem je takto možno poskytovat nemocenské nejdéle po dobu jednoho roku od uplynutí podpůrčí doby. Soud konstatoval, že z dikce citovaného ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že na poskytování nemocenského po uplynutí podpůrčí doby není právní nárok. Jedná se o dávku nepovinnou, tudíž dobrovolnou. Shodně je poskytování nemocenského po vyčerpání podpůrčí doby upraveno v ustanovení § 35 vyhlášky č. 143/1965 Sb., o poskytování peněžitých dávek v nemocenském pojištění, vydané na podkladě zmocnění citovaného zákona. Orgánem, který je oprávněn rozhodovat o poskytování dobrovolných dávek nemocenského pojištění jsou podle ustanovení § 6 odst. 4 písm. a) bodu 6 zákona č. 582/1991 Sb. okresní správy sociálního zabezpečení. Podle § 78 odst. 2 písm. b) téhož zákona jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dobrovolných dávkách nemocenského pojištění. Soud dospěl k závěru, že na tuto situaci dopadá ustanovení § 68 písm. e) zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) o nepřipustnosti žaloby v případech, domáhá-li se žalobce přezkoumání

rozhodnutí, které je z přezkoumání (soudního) vyloučeno, podle tohoto nebo zvláštního zákona. Takovým zvláštním předpisem je právě výše citované ustanovení § 78 odst. 2 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. Soud poukázal na ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li zákon jinak, soud odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný. Protože rozhodnutí o dobrovolných dávkách nemocenského pojištění jsou ze soudního přezkumu vyloučena, soud návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl jako nepřipustný.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž především namítá nesprávnost posouzení svého zdravotního stavu a dovolával se toho, že nemocenské dávky se poskytují ze zákona po dobu trvání pracovní neschopnosti. V doplnění kasační stížnosti na výzvu krajského soudu setrval na svých námitkách a žádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 19. 1. 2004, č. j. 2 Cad 67/2003 – 80 ustanovil k žádosti stěžovatele zástupce JUDr. Miroslava Černého, advokáta, se sídlem v Českém Krumlově, Masarykova 187. Usnesení nabylo právní moci dne 24. 1. 2004.

V doplnění kasační stížnosti na výzvu soudu poukázal stěžovatel na to, že v době od 7. 1. 2004 do 13. 2. 2004 byl hospitalizován na psychiatrickém oddělení nemocnice v Českých Budějovicích za účelem vyšetření pro posudkovou komisi MPSV ČR v Českých Budějovicích. Jak vyrozuměl z jednání této komise, měla rozhodnout o tom, že je plně invalidním s tím, že k dosavadním diagnózám přistoupila závažná diagnóza týkající se jeho duševního zdraví. Uvedl, že mu sice není známo, k jakému datu invalidita vznikla, a ani v tomto směru nedostal jasnou informaci od posudkové komise, ale tato okolnost ho vede k úsudku, že přítomnost tak vážného duševního onemocnění zde musela být již v době, kdy se konalo správní řízení ohledně nemocenských dávek i nad rámec jednorozhodnutí podpůrčí doby, a zejména pak v době, kdy o této otázce vedl řízení Krajský soud v Českých Budějovicích, jehož rozhodnutí je napadeno kasační stížností. Za přítomnosti závažného duševního onemocnění nemohl jako účastník správního řízení jednat samostatně a ve správním řízení opatrovníka neměl, ačkoliv ho mít měl. Stejnou vadou je postiženo pak i přezkumné řízení soudní. Řízení před správním orgánem probíhalo tedy takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost tohoto řízení a již pro tuto vadu měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit, byť se toto řízení týkalo dávky dobrovolné. Vedle této vady subsumované pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, lze vytýkat přezkumnému soudnímu řízení i jeho zmatečnost, protože chyběly podmínky řízení (§ 103 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.). Navrhoval, aby jeho kasační stížnosti bylo vyhověno a rozhodnutí krajského soudu zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že žalobci při pracovní neschopnosti trvající od 28. 1. 2002 skončila podpůrčí doba (včetně zápočtu podle § 15 odst. 4 zákona č. 54/1956 Sb.) pro poskytování nemocenského dne 21. 7. 2002. Bez ohledu na skutečnost, zda pracovní neschopnost trvala i po 21. 7. 2002 či nikoliv, tento den byl podle ustanovení § 15 odst. 3 věty druhé zákona č. 54/1956 Sb. o nemocenském pojištění zaměstnanců, posledním dnem nároku na nemocenské ze zákona. Předpokladem pro poskytování nemocenského po uplynutí podpůrčí doby pak bylo, že pracovní neschopnost trvala i nadále, a dále kladné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přiznání nemocenského, jenž bylo podmíněno vyjádřením posudkového lékaře OSSZ, že je možno očekávat, že zaměstnanec v krátké době nabude pracovní schopnosti. Jedná se vždy o dávku

fakultativní, což nesporně vyplývá z dikce ustanovení § 15 odst. 5 zákona č. 54/1956 Sb. v platném znění, a ustanovení § 35 vyhlášky č. 143/1965 Sb., o poskytování peněžitých dávek nemocenského pojištění. Žádosti o přiznání dávky by správní orgán nemusel vyhovět ani na základě kladného vyjádření posudkového lékaře OSSZ, neboť jde o dávku dobrovolnou. Žalovaná dále vyslovila přesvědčení, že v průběhu řízení nebyl účastník řízení zkrácen na svých právech, a ani nedošlo správními orgány sociálního zabezpečení k porušení procesněprávních či hmotněprávních předpisů s tím, že podle ustanovení § 78 odst. 2 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 151/2002 Sb., jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dobrovolných dávkách nemocenského pojištění, jimiž rozhodnutí o poskytování nemocenského po vyčerpání podpůrčí doby nesporně jsou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

I když to stěžovatel v kasační stížnosti výslovně nenamítá, Nejvyšší správní soud z jejího obsahu dovozuje, že stěžovatel uplatnil především stížnostní důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť kasační stížnost podal z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je zásadně vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.); to však neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení neshledal, a protože ke skutečnostem uplatněným stěžovatelem poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), mohl se Nejvyšší správní soud v dalším zaměřit jen na přezkoumání zákonnosti procesního postupu krajského soudu a jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se tedy zaměřil na přezkoumání zákonnosti postupu krajského soudu a jeho rozhodnutí, jímž byl návrh odmítnut podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný. Podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle ustanovení § 70 (kompetenční výluky) jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu a) které nejsou rozhodnutími, b) předběžné povahy, c) jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, d) jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věci, pokud sama o sobě neznamenají právní překážku k výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popř. jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, e) o nepřiznání nebo odnětí odborné způsobilosti fyzickým osobám, pokud sama o sobě neznamenají právní překážku výkonu povolání nebo zaměstnání nebo jiné činnosti, f) jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon.

Podle ustanovení § 78 odst. 2 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. v jeho znění od 1. 1. 2003, jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dobrovolných dávkách nemocenského pojištění. Podle ustanovení § 248 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb. (občanský soudní řád) v jeho znění před 1. 1. 2003, byla z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí správních orgánů vydaná na základě ustanovení uvedených v příloze A, která byla součástí

tohoto zákona, jakož i rozhodnutí, jejichž přezkoumání vyloučí zvláštní zákony. Podle této přílohy A (která byla s účinností od 1. 1. 2003 zrušena zákonem č. 151/2002 Sb.) byla vyloučena možnost domáhat se, aby rozhodnutí správního orgánu bylo přezkoumáno soudem i v případě zákona č. 54/1956 Sb. o nemocenském pojištění ve znění pozdějších předpisů, a to u rozhodování o dávkových věcech nemocenského pojištění (zabezpečení) s výjimkou vrácení přeplatků na dávce nemocenského pojištění.

V daném případě žalovaný správní orgán rozhodoval o žádosti stěžovatele o prodloužení poskytování nemocenských dávek po skončení podpůrčí doby. Tato skutečnost vyplývá z obsahu správního spisu, kdy podle záznamu o jednání ze dne 4. 9. 2002 Okresní správa sociálního zabezpečení v Českém Krumlově trvala pracovní neschopnost od 28. 1. 2002 s tím, že podpůrčí doba nemocenského pojištění skončila dne 21. 7. 2002. Podáním, které došlo OSSZ v Českém Krumlově dne 22. 7. 2002 žádal stěžovatel o prodloužení výplaty nemocenských dávek od 22. 7. 2002. Rozhodnutím OSSZ v Českém Krumlově ze dne 4. 9. 2002, č. j. 10135/2Bed bylo rozhodnuto tak, že žádosti o prodloužení nemocenských dávek po skončení podpůrčí doby se nevyhovuje. Napadeným rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 12. 2002 bylo odvolání stěžovatele proti výše označenému rozhodnutí správního orgánu zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Z výše uvedeného tedy plyne, že správní orgány v dané věci rozhodovaly podle ustanovení § 15 odst. 5 zákona č. 54/1956 Sb., podle něhož nemocenské může být poskytováno i po uplynutí podpůrčí doby, jestliže je možno na základě vyjádření příslušného orgánu očekávat, že zaměstnanec v krátké době nabude pracovní schopnosti; takto je však možno poskytovat nemocenské nejdéle po dobu jednoho roku od uplynutí podpůrčí doby. Je tedy zcela nepochybné, že v dané věci se rozhodnutí týkalo dobrovolných dávek nemocenského pojištění, které je od 1. 1. 2003 podle ustanovení § 78 odst. 2 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. vyloučeno ze soudního přezkumu a ze soudního přezkumu bylo vyloučeno i podle ustanovení části páté o. s. ř. (§ 248 odst. 3 v jeho znění do 31. 12. 2002).

Na základě výše uvedeného nutno dospět k závěru, že žalobce (stěžovatel) se svou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, jehož přezkoumání vylučuje od 1. 1. 2003 zvláštní zákon, t. j. zákon č. 582/1991 Sb., a do 31. 12. 2002 vylučovala jeho přezkoumání část pátá o. s. ř. upravující správní soudnictví, konkrétně § 248 odst. 3 o. s. ř. - příloha A. V dané věci se tedy jedná o nepřipustnost žaloby podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s., podle něhož je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle zvláštního zákona vyloučeno.

Krajský soud v Českých Budějovicích tedy postupoval naprosto správně a zákonně, pokud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu žalobce odmítl. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. neshledal.

Dovolává-li se stěžovatel v doplnění kasační stížnosti důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který spatřuje v tom, že měl mít v řízení před správním orgánem opatrovníka z důvodu tvrzeného duševního onemocnění, údajně zjištěného v roce 2004, a z toho důvodu mělo být krajským soudem rozhodnutí správního orgánu zrušeno, nelze jeho námitce přisvědčit. Usnesení o odmítnutí návrhu z důvodu jeho nepřipustnosti podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je sice rozhodnutím, jímž se řízení končí, ale není rozhodnutím ve věci samé. O meritu věci totiž správní soud nerozhodoval, neboť mu to zákonem nebylo umožněno, protože návrh (žaloba) je nepřipustný. Znamená to tedy, že dospěje-li soud k závěru, že rozhodnutí správního orgánu – České správy sociálního zabezpečení - detašovaného pracoviště v Českých České Budějovice – o poskytování nemocenských dávek

po uplynutí jednorroční podpůrčí doby podle § 15 odst. 5 zákona č. 54/1956 Sb. o nemocenském pojištění v platném znění, je podle § 78 odst. 2 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. ve znění od 1. 1. 2003 (ale i podle úpravy platné do 31. 12. 2002) vyloučeno ze soudního přezkumu, a návrh na jeho přezkoumání je nepřipustný, není oprávněn přezkoumávat, zda v řízení před správním orgánem došlo k vadám, které mohly ovlivnit zákonnost takového rozhodnutí a není ani povinen přezkoumávat, zda rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Za této situace nelze účinně uplatnit kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť soud nebyl oprávněn přezkoumávat vady řízení před správním orgánem, ani posuzovat přezkoumatelnost takového rozhodnutí správního orgánu. Rovněž nelze vytýkat soudu nedostatek podmínek řízení ve smyslu kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., spočívajícího v tom, že stěžovatel neměl v řízení před soudem opatrovníka, neboť právě při přezkoumávání podmínek řízení, tzn. dalšího řízení o žalobě, dospěl krajský soud k závěru, že tyto podmínky nejsou splněny, neboť ve věci nemůže dále jednat pro nepřipustnost žaloby. Nebylo proto třeba zkoumat splnění dalších podmínek řízení, když bylo zřejmé, že o věci nelze dále jednat z důvodů uvedených v ustanovení § 46/1d s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani výše uvedené námitky stěžovatele důvodné nejsou.

Nejvyšší správní soud k věci podotýká, že odeprání soudní ochrany ve věcech přezkumu rozhodnutí orgánu veřejné správy je možné v případě, že tak stanoví zákon. Není to však možné v případě, že se jedná o rozhodnutí, která se týkají základních práv a svobod podle Listiny základních práv a svobod, Ústavy ČR a mezinárodních smluv podle článku 10 Ústavy ČR. Ustanovení článku 30 Listiny základních práv a svobod, podle jehož odstavce 1 mají občané právo na přiměřené zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele, je zařazeno mezi hospodářská, sociální a kulturní práva, a proto je nutno je vykládat v návaznosti na čl. 41 odst. 1 Listiny. Z tohoto ustanovení pak vyplývá, že také práv uvedených v tomto ustanovení Listiny se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí. Nejedná se tudíž o základní práva, aplikovatelná přímo na základě ústavního předpisu, t. j. Listiny, jak je tomu např. u práv podle hlavy druhé Listiny, ale o taková práva, jejichž uplatňování je možné toliko běžným implementačním zákonodárstvím.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel s kasační stížností úspěch neměl, a žalované, která ve věci byla úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení nenáleží ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Miroslavu Černému, advokátu, který byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 1. 2004, č. j. 2 Cad 67/2003 – 80, byla přiznána za dva úkony právní služby po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 2. 2004 - § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f/ téže vyhlášky) a náhrada hotových výdajů 2 x 75 Kč, celkem tedy 2150 Kč. Tato odměna bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. 8. 2004

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu